

Arrest

nr. 216 270 van 31 januari 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. LYS
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 20 oktober 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 september 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 juni 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 juli 2018.

Gelet op het tussenarrest 207 481 van 1 augustus 2018 waarbij de debatten worden heropend op 30 augustus 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van verzoekende partij en haar advocaat H. ASSELMAN loco advocaat M. LYS, en van attaché E. GOOVAERTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 5 februari 1999.

De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 17 mei 2015.

Op 18 mei 2015 dient de verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in.

Op 26 juni 2017 en 24 juli 2017 wordt de verzoekende partij op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gehoord.

Op 18 september 2017 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de laatste drie jaar voor uw vertrek uit Afghanistan in het district Deh Sabz (provincie Kabul) te hebben gewoond, de Afghaanse nationaliteit te bezitten en Pashtun van origine te zijn.

Tot 2011 woonde u samen met uw familie in het district Tagab (provincie Kapisa). In 2011 was u op weg naar uw nonkel langs moederzijde, die woonde in Tamir, districtcentrum van Tagab, om hem uit te nodigen voor een religieuze ceremonie bij u thuis. U was te voet en onderweg zag u twee mannen op een motorfiets langs de kant staan. De ene stond naast zijn motorfiets en de andere was een gat aan het graven. Terwijl u hen passeerde, keken ze kwaad. Toen u bij uw oom aankwam, vertelde u wat u had gezien en daarop concludeerde hij dat die mannen bij de Taliban hoorden en een bom aan het plaatsen waren. Uw oom ging daarop naar de politie om aangifte te doen. Tijdens het bezoek aan de politie bleef u in het huis van uw nonkel wachten. Daarna is de politie u samen met uw oom komen ophalen waarna u hen de weg hebt gewezen om de bom onschadelijk te maken. Ongeveer 2-3 dagen later is de Taliban u thuis komen opzoeken. U was op dat moment in uw kamer. De Taliban vroeg naar u en beschuldigde u ervan een spion te zijn. Ongeveer 2-3 dagen later zochten ze u opnieuw op. U verstopte zich, waarna ze uw vader bedreigden en zeiden dat ze u de derde keer wel zouden vinden. Ongeveer 8 à 10 dagen later is uw vader samen met u vertrokken naar Deh Sabz, provincie Kabul, waar jullie als arbeiders gingen werken in een baksteenfabriek. Tijdens uw afwezigheid in Tagab, is de Taliban uw huis nog 3 à 4 keer komen opzoeken. In Kabul verbleef u samen met uw vader gratis in een kamer op het fabrieksterrein. U kwam quasi nooit buiten het fabrieksterrein. Ongeveer 2 à 3 jaar later heeft uw vader enkele Talibanleden uit Tagab opgemerkt op een motorfiets. Ze reden rond het fabrieksterrein. U was op dat moment binnen aan het koken. Ongeveer 10 dagen later bent u uit Afghanistan vertrokken.

U bent vanuit Deh Sabz vertrokken in het voorjaar van 2014 waarna u vanuit Kabul gereisd hebt via Nimroz naar Iran. In Turkije heeft u ongeveer 10 maanden verbleven, waar u ook werkte in een bouwbedrijf. Op 17 mei 2015 bent u in België aangekomen. U diende uw asielaanvraag in op 18 mei 2015.

Uw moeder is na uw vertrek uit het land overleden als gevolg van een ziekte. Momenteel wonen uw broers en zussen nog thuis. Uw vader werkt nog steeds in een fabriek in Deh Sabz en komt om de 3 à 4 maanden naar huis.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u enkele medische documenten uit België voor.

B. Motivering

U vreest dat u bij terugkeer naar Afghanistan zult worden vermoord door de Taliban. De Taliban zou u straffen omdat u volgens hen als spion zou werken voor de overheid, gezien u in 2011 de politie zou hebben geholpen een berm bom onschadelijk te maken.

Het Commissariaat-generaal (CGVS) meent echter dat uw asielrelaas ongeloofwaardig is.

Zo werd immers vastgesteld dat uw verklaringen aangaande uw problemen in Afghanistan niet aannemelijk zijn. Daarnaast legde u ongeloofwaardige verklaringen af over uw precieze verblijfsomstandigheden en netwerk in Kabul.

Vooreerst meent het CGVS dat u weinig aannemelijke verklaringen aflegde over de aanleiding van uw beweerde problemen met de Taliban. U verklaarde geïsoleerd te zijn door de Taliban omdat u had gezien hoe de Taliban een bom aan het plaatsen was aan de weg. U zou dit hebben gemeld aan uw oom, die vervolgens naar de politie zou zijn gestapt (CGVS I, p.18; CGVS II, p.18). Enkele dagen na dat voorval zou de Taliban u thuis hebben opgezocht, waarna ze u ervan beschuldigden overheidsspion te

zijn (CGVS I, p.18; CGVS II, p.18). Eerst en vooral is het hoogst merkwaardig dat de Taliban zoveel moeite zou doen u om terug te vinden gezien de omstandigheden. U was immers nog maar een kind op het moment van de feiten. Daarnaast gaf u in het eerste gehoor zelf aan dat er op het moment van de feiten nog mensen op de weg waren. Toen u de Taliban de mijn zag plaatsen, dacht u dat u alleen was. Echter u heeft wel andere mensen op diezelfde weg gezien, zowel in het heengaan (twee jonge mannen op weg naar de waterpomp) als in het terugkeren (toen zouden er meerdere mensen op de weg geweest zijn) (CGVS I, p.21). Daarom lijkt het nogal vreemd dat de Taliban per sé u zou verdenken. Zo is er nogal wat tijd verstreken tussen het moment waarop u de Talibs de bom zag plaatsen, de aangifte door uw nonkel en het uiteindelijke onschadelijk maken van het explosief. Bijgevolg kan redelijkerwijze worden aangenomen dat er in die tussentijd nogal wat mensen die betreffende plek zijn gepasseerd, waardoor de verdenking van de Taliban ook op anderen zou kunnen vallen. Daarenboven was u niet degene die hiervan aangifte heeft gedaan bij de politie, maar wel uw oom. Uw oom zou de klacht bij de politie hebben ingediend en zou net als u zijn meegegaan toen de politie de bom ging ontmijnen (CGVS I, p.23). Toen u de vraag werd gesteld of uw oom dan wel geviseerd werd door de Taliban, bleek hij helemaal geen problemen gehad te hebben, noch op dat moment, noch in de daaropvolgende jaren (CGVS II, p.19). De politie zelf heeft de mijn onschadelijk gemaakt, waarna geen verdere stappen werden ondernomen. Volgens uw verklaringen zijn er na dat incident geen mensen bij de Taliban gearresteerd (CGVS I, p.31). De enige hinder dat de Taliban heeft ondervonden, is dat de bom niet tot ontploffing werd gebracht. Verder waren er geen enkele consequenties voor de Taliban, waardoor – gesteld dat u effectief betrokken zou zijn geweest bij het verijdelen van een bomaanslag, wat zoals gezegd weinig aannemelijk lijkt – de vraag gesteld kan worden waarom de Taliban dan zoveel moeite zouden doen u achterna te gaan buiten de regio waar u oorspronkelijk verbleef.

Wat er ook van zij; u kunt niet aannemelijk maken dat u na uw vertrek naar Kabul nog zou zijn vervolgd door de Taliban of dat u bij terugkeer naar Kabul in de toekomst een vrees voor vervolging zou kennen.

Uw verklaringen dat de Taliban u tijdens uw verblijf in Kabul is komen opzoeken, en dit na een periode van ongeveer 2 à 3 jaar, zijn niet geloofwaardig. U vertelde dat uw vader zou de leden van Taliban herkend hebben terwijl ze op hun motorfiets rond de fabriek aan het rijden waren (CGVS I, p.30,31; CGVS II, p.21,22). Het feit dat de Taliban na zo lange tijd opnieuw tevoorschijn komt, lijkt op zich al weinig aannemelijk. Bovendien zou de Taliban op dat moment niets hebben ondernomen. Ze zouden gewoon komen kijken zijn, zonder concrete actie te ondernemen. Daarna zou u nog 10 dagen op dezelfde plek gewoond hebben zonder verdere incidenten. Het is weinig aannemelijk dat als de Taliban alle moeite zou doen om u na 2 à 3 jaar te komen opzoeken in een baksteenfabriek in de provincie Kabul, waar ze u klaarblijkelijk zouden hebben gelokaliseerd, ze helemaal niets zouden ondernemen.

Daarenboven dient te worden vastgesteld dat de geloofwaardigheid van uw verklaringen over uw problemen met de Taliban in de provincie Kabul op fundamentele wijze ondermijnd wordt door enkele manifeste tegenstrijdigheden in uw opeenvolgende verklaringen. Zo verklaarde u tijdens uw eerste gehoor bij het CGVS dat de Taliban u ongeveer 2 à 3 jaar na uw vlucht uit Tagab in Kabul is komen opzoeken, waarna u ongeveer 10 dagen later het land bent ontvlucht (CGVS I, p.30). Tijdens uw tweede gehoor verklaarde u dat de Taliban u na ongeveer 1,5 jaar is komen opzoeken in Kabul waarna u nog ongeveer 1,5 jaar in Kabul hebt verbleven zonder enig incident (CGVS II, p.20,21). Hiermee geconfronteerd greep u terug naar uw eerste verklaring en beweerde u zich vergist te hebben gezien u zoveel aan uw hoofd hebt (CGVS II, p.21). Echter, het vasthouden aan uw eerste versie van de feiten, heft deze tegenstrijdigheid niet op. Redelijkerwijze kan er toch verwacht worden dat u het verschil zou weten tussen 10 dagen en anderhalf jaar, zelfs al was u op het moment van de feiten nog minderjarig. Bovendien beweerde u tijdens het eerste gehoor bij het CGVS dat uw vader na uw vertrek uit Afghanistan beginnen werken is bij een andere fabriek omwille van veiligheidsredenen (CGVS I, p.7,8). Uw vader voelde zich niet veilig in de fabriek gezien de Taliban daar al was komen rondhangen. In uw tweede gehoor bij het CGVS beweerde u echter dat uw vader gewoon in dezelfde fabriek is blijven werken (CGVS II, p.8). Wanneer hierop werd doorgevraagd, voegde u er nog aan toe dat de mogelijkheid wel bestond dat uw vader momenteel voor 'iemand anders werkt' gezien het grote aantal baksteenfabrieken in de buurt (CGVS II, p.8). Uit deze verklaring blijkt dus dat u niet met zekerheid zou weten of uw vader al dan niet in dezelfde fabriek werkte. Toen u hiermee op het eind van het gehoor werd geconfronteerd, beweerde u dat uw vader ondertussen toch in een andere fabriek werkte maar wel nog steeds bij dezelfde eigenaar in dienst was (CGVS II, p.21). Deze uitleg is niet afdoende om de tegenstrijdigheid te verschonen. Immers, in eerste instantie verklaarde u met grote stelligheid dat uw vader in een andere fabriek was gaan werken omdat hij bang was voor de Taliban, terwijl u in tweede instantie zei dat hij in dezelfde fabriek was blijven werken, waarna u uw verklaring meteen

bijstuurde door te zeggen dat hij 'misschien voor iemand anders was beginnen werken' om tenslotte na confrontatie nog een nieuwe versie te vertellen, nl. dat u zeker wist dat uw vader in een andere fabriek werkte, maar wel voor dezelfde baas.

Op basis van bovenstaande vaststellingen meent het CGVS dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw bewering dat u bij terugkeer naar Kabul, waar u de laatste jaren voor uw vertrek uit Afghanistan zou hebben gewoond, een gegronde vrees voor vervolging zou kennen omwille van problemen met de Taliban.

Bovendien meent het CGVS dat uw verklaringen over uw profiel als ongeschoolde boerenjongen uit Tagab, die noodgedwongen in armoedige omstandigheden in de provincie Kabul moest gaan werken, alsook over de omstandigheden van uw verblijf in Kabul van 2011 tot 2014, alsook de afwezigheid van enig sociaal netwerk Kabul (waarop u bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan zou kunnen terugvallen), niet geloofwaardig zijn.

Uw verklaringen over het ontbreken van enig familiaal of ander netwerk in de provincie of de stad Kabul overtuigen geheel niet. Tijdens het eerste gehoor bij het CGVS verklaarde u dat u gedurende de hele periode van uw verblijf in de provincie Kabul steeds samen met uw vader op het terrein van de baksteen fabriek zouden hebben verbleven, waar jullie in armoedige omstandigheden en in rudimentaire behuizing leefden (CGVS, p. 11-13). U zou wel nog familie langs vaderskant te hebben in Kabul, maar zelf zou u daar geen contact mee hebben gehad. Verder beweerde u dat u geen idee heeft of uw vader nog contact heeft zijn familie in Kabul. U gaf een nogal vaag antwoord waarin u beweerde dat uw vader nogal oud is en dat deze familieleden ondertussen misschien al gestorven zijn. Tijdens het eerste gehoor beweerde u uitdrukkelijk helemaal geen vrienden of kennissen in Kabul te hebben (CGVS I, p.13). Tijdens het tweede gehoor zei u wel dat u enkele vrienden zou hebben gehad op de plek waar u werkte (CGVS II, p. 8), maar blijkens uw verklaringen waren uw vader en de baas van de baksteenfabriek de enige personen waarop u kon terugvallen (CGVS, p. 13). Tijdens het eerste gehoor beweerde u ook nooit elders in Kabul te zijn geweest (CGVS I, p. 11). Tijdens het tweede gehoor bleek dat slechts af en toe (één of twee keer per maand) uw vader vergezelde van de baksteenfabriek naar het districtscentrum van Deh Sabz om inkopen te doen.

Het beeld dat u ophangt van uw eigen profiel en uw verblijf in Kabul strookt niet met informatie waarover het CGVS beschikt. Er werden twee verschillende Facebookprofielen gevonden, die aan u kunnen worden gelinkt (onder de namen Naeem Safi en Naeem Jan Safi). Vooreerst kunnen er op zich al vragen worden gesteld over het feit dat een ongeschoolde, analfabete boerenjongen uit een arme provincie in Afghanistan zo actief is op sociale media (u bent vrij actief op Facebook, getuige de verschillende 'posts', 'likes' en andere activiteiten), gezien dit toch bepaalde vaardigheden (zoals geletterdheid) vereist die men niet meteen verwacht bij een niet of nauwelijks geschoolde persoon. Voorts blijkt uit uw Facebookprofielen dat u wel degelijk contacten onderhoudt met mensen afkomstig uit Kabul (zie screenshots Facebookcontacten bijgevoegd in administratief dossier). Op het ene Facebookprofiel heeft u 14 vrienden, waaronder 3 contactpersonen die eveneens terug te vinden zijn in het ander Facebookprofiel. Uit de interacties (comments en likes) via Facebook, blijkt duidelijk dat u deze personen goed kent. Deze personen blijken afkomstig te zijn uit Kabul, gestudeerd te hebben in Kabul en te werken in Kabul. Bovendien zijn er enkele foto's van u teruggevonden, gepost vóór uw aankomst in België (!) op uw Facebookprofiel door een zekere Amrullah Safay, waaruit blijkt dat u een familiale band heeft met deze persoon (hij verwijst naar u als 'my little bro'). Het is heel opvallend dat enkele van de contacten waarover u beschikt, afkomstig zijn uit Kabul en (universitair) geschoold zijn, terwijl u volgens uw verklaringen een laaggeschoolde boerenjongen beweert te zijn, die nooit school heeft gelopen, met uitzondering van enkele koranlessen in de madrasa (CGVS II, p.11), en die tijdens zijn verblijf in Kabul verplicht was om in armoedige omstandigheden, geïsoleerd van enig sociaal netwerk, in een baksteenfabriek te werken. Zoals gezegd, gaf u in beide gehoren bij het CGVS aan geen enkel netwerk (geen vrienden, noch kennissen) te hebben in Kabul (CGVS I, p.13). Volgens uw verklaringen, verbleef u samen met uw vader in een kamertje in de baksteenfabriek waar u ook werkte. U verliet uw kamer enkel om boodschappen in het centrum te doen en dit op ongeveer 20 à 25 minuten van uw verblijfplaats (CGVS II, p.4). Verder zou u zich nooit in andere delen van Kabul begeven hebben (CGVS I, p.11). De enige contacten die u in Kabul had, zouden collega's zijn afkomstig uit andere gebieden dan Tagab, die samen met u werkten in de fabriek (CGVS II, p.8). Echter de hierboven genoemde Facebookcontacten lijken in de verste verte niet werkzaam te zijn in een baksteenfabriek. Bovendien lijkt één van uw contacten, een zekere Amrullah Safay, te werken in de medische wereld (zie foto's apotheek bijgevoegd in administratief dossier). Een ander contact, een zekere Zahir Khan Durrani, zou zelfs werken aan de Universiteit van Kabul. Op basis van deze vaststellingen bestaan

sterke vermoedens dat uw levensomstandigheden in Kabul, alsook het netwerk waarover u beschikte, toch enigszins anders waren dan wat u liet uitschijnen tijdens beide gehoren bij het CGVS.

Gezien op basis van bovenstaande vaststellingen ernstige twijfels bestaan over uw voorgehouden profiel en de omstandigheden waarin u verkeerde tijdens uw verblijf in Kabul, komen uw verklaringen over hoe aan de nodige middelen kwam om uw vlucht vanuit Afghanistan naar Europa te financieren ook ernstig op de helling te staan. Gezien weinig geloof kan worden gehecht aan uw verhaal dat u als ongeschoolde minderjarige zonder netwerk uit noodzaak in een baksteenfabriek moest werken, kan evenmin veel geloof worden gehecht aan het verhaal dat de werkgever van u en uw vader jullie een grote som geld – een bedrag van 800.000 Afghani, terwijl u en uw vader samen slechts een weekloon van 1000 tot 3000 Afghani verdienden – leende om uw vertrek uit het land te bekostigen (CGVS I, p. 17). In dit verband kan nogmaals worden gewezen op het feit dat u tegenstrijdige verklaringen aflegde over de tewerkstelling van uw vader, die al dan niet in dezelfde baksteenfabriek zou hebben gewerkt voor en na uw vertrek uit het land. Deze vaststelling vormt een verdere bevestiging dat u niet de waarheid verteld heeft over de omstandigheden waarin uw vader leefde en werkte in de periode voor en na uw vertrek uit Kabul. Het feit of uw vader na uw vertrek al dan niet in dezelfde fabriek en voor de zelfde eigenaar of 'iemand anders' werkte, is ook in dit opzicht relevant, gezien u verklaarde dat uw vader de grote som geld die hij zou hebben geleend zou moeten afbetalen aan de eigenaar van de fabriek waar jullie zouden hebben gewerkt.

Het CGVS besluit dat, gezien de verschillende bovenvermelde aanwijzingen, u absoluut niet aannemelijk maakt dat u tijdens uw jarenlange verblijf in de provincie Kabul in armoedige omstandigheden en zonder enig sociaal netwerk zou hebben geleefd en dat u zich daarom niet in de provincie of de stad Kabul zou kunnen vestigen bij terugkeer naar Afghanistan.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afgaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan. UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Security Situation in Kabul province van 25 april 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Kabul behoort tot het centrum van Afghanistan. Uit de bijgevoegde informatie blijkt voorts dat er uit de provincie Kabul nauwelijks berichtgeving komt over veiligheidsincidenten. Het conflictgerelateerd geweld dat er plaatsvindt concentreert zich voornamelijk in het district Surobi en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie. Het gros van de gewelddaden die er in de provincie plaatsvinden is doelgericht van aard. Het geweld neemt hoofdzakelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en opstandelingen. Daarnaast vinden er in de provincie, net zoals de hoofdstad Kabul, aanslagen plaats tegen "high profile" doelwitten waarbij de voornamelijk de aanwezige veiligheidsdiensten en overheidsfunctionarissen geviséerd worden.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit de provincie Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De door u in het kader van uw asielprocedure neergelegde documenten wijzigen voorgaande vaststellingen niet. De medische documenten wijzen op gezondheidsproblemen tijdens uw verblijf in België. In dit verband moet worden opgemerkt dat de door u aangehaalde medische problemen geen verband houden met de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. Voor de beoordeling van medische elementen wordt verwezen naar een andere procedure, namelijk een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Staatssecretaris of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. "

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De verzoekende partij voert de schending aan van het Internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen en bijlagen, Genève, 28 juli 1951, goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, B.S. 4 oktober 1953 (hierna: de Vluchtelingenconventie), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel. De verzoekende partij meent ook dat de verwerende partij een manifeste beoordelingsfout begaan heeft.

2.1.1. Nadat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing samengevat heeft, licht ze haar middel als volgt toe:

"1. Aangaande de geloofwaardigheid van de gebeurtenissen in de Tagab.

Het CGVS kan niet gevolgd worden wanneer hij beweert dat het onwaarschijnlijk zou zijn dat de taliban verzoeker zouden verdenken. Er bestaan inderdaad verschillende elementen waardoor zij

zonder te veel moeite te doen kunnen besluiten dat het verzoeker is die aan de politie heeft gemeld dat er verdachte gebeurtenissen plaatsvonden.

Van een asielzoeker worden aannemelijke, coherente en accurate verklaringen verwacht, die intern coherent zijn. Deze verklaringen moeten getoetst worden aan objectieve informatie. Het voordeel van de twijfel moet gegund worden wanneer de voorwaarden van artikel 48/6 van de vreemdelingenwet vervuld zijn:

"[...]"

Het is ook belangrijk te herinneren dat het voordeel van de twijfel ook op gedeeltes van het relaas van de asielzoeker toegepast kan worden¹. Omwille van deze selectieve toepassing is het zo dat, volgens een vaste rechtspraak van Uw Raad, twijfels over bepaalde aspecten van een relaas de bevoegde overheid niet ontslaat van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende de elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen.

Verzoeker is inderdaad niet de enige persoon die langs die weg is gegaan maar het is niet zo dat er veel personen aanwezig waren op die weg (CGVS I, p. 20). Hij is de enige persoon die langs de weg is gegaan en later met de politiediensten terug is gekomen (CGVS, p. 21). Hij is trouwens ook redelijk snel met de politie en zijn 00m teruggekomen (CGVS I, p. 25) aangezien hij 20 minuten na zijn ontmoeting met de taliban bij zijn 00m aankwam, dat zijn 00m 20 later de verdachte gebeurtenissen meldde aan de politie en dat zij zich daarna met de voertuigen van de politie verplaatst hebben. Hij was ook aanwezig tijdens de ontmijning van de bom (CGVS I, P. 24).

Dat de taliban uit het feit dat verzoeker eerst alleen aanwezig was en even later met de politie terugkwam wel besluiten dat hij het is die de aanwezigheid van de bom meldde is helemaal niet onwaarschijnlijk.

Het feit dat de taliban hem daarna kunnen terugvinden is ook niet onwaarschijnlijk aangezien dat een van de taliban regelmatig naar zijn moskee komt (CGVS I, p. 25), dat zij dus weten in welk dorp hij woont en dat de taliban onderzoek in zijn dorp hebben gevoerd (CGVS I, p. 26).

Het feit dat verzoeker zelf niet de aangifte van de aanwezigheid van de bom aan de politie heeft gedaan en dat hij nog een kind is doet geen afbreuk aan het feit dat het, aangezien de bovenvermelde elementen, waarschijnlijk is dat de taliban verzoeker verdenken dat hij de aanwezigheid van de bom aan de politie meldde.

Het is ook helemaal niet verwonderend dat dit voor verzoeker een risico inhoudt aangezien hij als tegenstander van de taliban voorkomt en als een persoon die de Afghaanse regering ondersteunt en helpt. Het is algemeen bekend, en gedocumenteerd in de guidelines van de UNHCR², dat deze personen een verhoogd risico lopen en in aanmerking komen voor de toekenning van het statuut van vluchteling.

De stelling van het CGVS dat men niet inziet waarom de taliban verzoeker zouden vervolgen buiten de regio waar dit gebeurde is een loutere veronderstelling dat zij het niet zouden doen maar berust op geen enkel element van het administratief dossier.

Er moet ook worden verwezen naar het coherent en gedetailleerd relaas dat verzoeker heeft afgelegd over deze gebeurtenis, rekening houdende met zijn leeftijd op het ogenblik waar deze feiten zich afspeelden en het feit dat deze gebeurtenissen zich jaren geleden afspeelden.

Het voordeel van de twijfel moet aan verzoeker worden gegund voor de gebeurtenissen die hij aanhaalt en die zich in Tagab afspeelden waardoor hij deze regio moest verlaten.

2. Aangaande de geloofwaardigheid van de vervolgingen in de provincie Kaboul.

Verzoeker wenst te volharden in zijn verklaringen over de vervolgingen in de provincie Kaboul.

De Taliban hebben in Kaboel inderdaad geen concrete actie ondernomen. Maar het feit dat verzoeker eerder gezocht werd en dat de taliban plots opnieuw opdagen in zijn dagelijks leven veroorzaakt uiteraard een groot vrees, zelfs als zij geen concrete actie ondernemen. Trouwens wordt er nergens vereist dat een aanvrager reeds vervolgd zou zijn om als vluchteling te worden erkend. Een risico op vervolging volstaat als de vrees voor vervolging gegrond is.

De tegenstrijdigheden zijn niet van die aard dat zij alle geloofwaardigheid aan zijn relaas ontnemen. Men moet niet uit het oog verliezen dat verzoeker sinds die gebeurtenissen moeilijke leefomstandigheden heeft meegemaakt: zijn reis duurde al bijna één jaar en hij zat heel lang in Turkije vast waar hij moest werken. Toen hij in België aankwam werd een agressieve kanker ontdekt en onderging verzoeker chemotherapie. Daarnaast heeft verzoeker meer dan twee jaren wachten op zijn gehoor.

In deze specifieke omstandigheden moet de overheid enige begrip vertonen voor eventuele onduidelijkheden in het relaas.

Verzoeker bevestigt ook dat zijn vader voor dezelfde baas, maar in een ander fabriek is gaan werken.

3. Statuut van subsidiaire bescherming.

Het CGVS meent dat verzoeker zich zou kunnen vestigen in de provincie of de stad Kaboel in geval van terugkeer in Afghanistan aangezien dat de veiligheidssituatie in de regio van verzoeker geen basis

vormt om een subsidiaire bescherming op basis van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet toe te kennen.

Hiermee gaat het CGVS over tot een onderzoek van het bestaan van een interne vestigingsalternatief op basis van artikel 48/5 van de wet van 15/12/1980.

Krachtens artikel 48/4 van de wet van 15/12/1980 moet de veiligheidssituatie worden onderzocht ten aanzien van de regio van herkomst. Uit de feiten blijkt zonder enig twijfel dat de regio van herkomst Tagab is en niet Deh Sabz, provincie Kaboel. Verzoeker woonde er heel zijn leven, hij heeft deze regio moeten verlaten en de meerderheid van zijn familieleden achterlaten omwille van de problemen en/of de algemene veiligheidssituatie om zich in Deh Sabz te vestigen. Het blijkt heel duidelijk uit de objectieve informatie dat de veiligheidssituatie in Tagab de toekenning van een subsidiaire bescherming rechtvaardigt (stuk 3).

De voorliggende vraag is in deze omstandigheden of verzoeker in Deh Sabz over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt en niet enkel of de veiligheidssituatie in Deh Sabz de basis vormt voor de toekenning van een subsidiaire bescherming.

Het statuut van subsidiaire bescherming dient toegekend te worden.

Op zijn minst dient het dossier naar het CGVS teruggestuurd te worden om de veiligheidssituatie in zijn regio te onderzoeken.

4. Aangaande de hervestiging alternatief.

Ten eerste dient er te worden onderlijnd dat de geloofwaardigheid van de vervolging in Deh Sabz, provincie Kabul, niet doorslaggevend zijn voor de toekenning van de vluchtelingenstatuut. Inderdaad, de leefomstandigheden van verzoeker in Kabul dienen onderzocht te worden in het licht van de redelijkheid van een interne vestiging alternatief, rekening houdende met de algemene informatie over het gebied van hervestiging en de specifieke omstandigheden van verzoekende partij. Indien er kan worden besloten dat verzoekende partij niet in staat is geweest of zal zijn zich te hervestiging in Kaboel moet het statuut van vluchteling worden erkend, op basis van de bovenvermelde geloofwaardige feiten die in Tagab plaatsvonden of het statuut van subsidiaire bescherming, op basis van de veiligheidssituatie in het district Tagab in de provincie Kapisa.

De geloofwaardigheid van de feiten die zich in de provincie Kabul afspeelden is niet doorslaggevend.

Artikel 48/5, §3 van de vreemdelingenwet stelt :

«[...]»

Op basis van deze bepaling komt het toe tot het CGVS om aan te tonen dat er in een ander gebied, die hij moet aanduiden, geen risico voor vervolging of ernstige schade is.³ Er moet redelijkerwijs verwacht kunnen worden dat verzoeker zich in dit gebied zou vestigen. De bewijslast van de beschikbaarheid van een intern vluchtalternatief ligt bij het CGVS. Het CGVS moet een locatie van hervestiging aanduiden en de mogelijkheid geven aan verzoeker om zijn opmerkingen te laten gelden wat dit gebied betreft.

In de beoordeling van de redelijkheid en de veiligheid van een intern hervestigingsalternatief moet het CGVS rekening houden met de algemene situatie in de aangeduide regio of stad en de specifieke omstandigheden van verzoekende partij.

Het profiel van verzoekende partij wordt door het CGVS betwist voornamelijk op basis van de Facebook-pagina's die werden teruggevonden.

Het CGVS moet in het algemeen voorzichtigheid vertonen wanneer hij meent dat informatie die terug te vinden is op Facebook tegenstrijdig zou zijn met de verklaringen van verzoeker⁴. Deze informatie moet een zekere graad van eenduidigheid vertonen en het CGVS mag geen conclusies trekken uit loutere veronderstellingen. In sommige omstandigheden, namelijk wanneer de op Facebook aanwezige informatie niet eenduidig is, moet het CGVS een uitleg vragen aan verzoekende partij.

In casu heeft verzoeker nooit de gelegenheid gekregen om zijn standpunt te laten gelden en de conclusies die door het CGVS getrokken werden na de lezing van zijn Facebook-pagina's te betwisten. Het CGVS kan niet louter uit het feit dat de facebook contacten van verzoeker woonachtig en/of werkachtig zijn of waren in Kaboel besluiten dat verzoeker gelogen heeft over zijn reëel sociaal netwerk in Kaboel of dat hij in Kaboel over een redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Ten eerste wenst verzoeker te onderlijnen dat hij in Afghanistan geen Facebookaccount had. Zijn eerste Facebookaccount werd met hulp van een andere Afghaanse vluchteling gemaakt toen hij in Turkije was gedurende het jaar 2014. Verzoeker heeft de registratiegegevens van dit account verloren en gebruikt hem vandaag niet meer. Daarom heeft hij in België een tweede Facebookaccount geopend.

Ten tweede wenst hij te onderlijnen dat de grote meerderheid van zijn contacten op Facebook personen zijn die hij tijdens zijn reis naar Europa ontmoette geen kennissen vanuit Afghanistan. Zijn Facebook-netwerk is geen afbeelding van het reëel sociaal netwerk die hij in Afghanistan had.

A. S.[...] kent verzoeker uit zijn leven in Deh Sabz. Die persoon verkoopt geneesmiddelen. Het gebruik van familiale taal op Facebook is niet het bewijs dat de bestaande band in werkelijkheid hecht is. Men kan er niet uit afleiden dat deze persoon verzoeker zou kunnen en/of willen ondersteunen in geval van terugkeer in Afghanistan.

K. D.[...] heeft verzoeker in Bulgarije ontmoet en maakte niet deel uit van het sociaal netwerk van verzoeker in Kaboel. Hij is volgens verzoeker niet meer aanwezig in Kaboel.

Het louter feit dat verzoeker actief is op Facebook sinds zijn aankomst in Europa en er bevriend is met personen die werken of een universitaire opleiding hebben gevolgd sluit niet uit dat verzoeker niet universitair opgeleid is of helemaal niet opgeleid. Verzoeker wenst ook te onderlijnen dat hij nooit naar school is geweest maar dat hij wel naar de madrassa ging en dat hij daar heeft geleerd te lezen en schrijven. Buiten lezen en schrijven vraagt het gebruik van Facebook geen specifieke vaardigheden.

De contacten van verzoeker op Facebook vormen geen voldoende basis om zonder bijkomend onderzoek de tewerkstelling van verzoeker en zijn profiel te betwisten. Zeker aangezien verzoeker en goede kennis vertoont van het district Deh Sabz, wat een aanwijzing is dat hij daar een tijd verbleef en dat deze regio bekend is voor het grote aantal baksteenfabrieken (stuk 4). De tewerkstelling van verzoekende partij in een baksteenfabriek is dus waarschijnlijk. Het CGVS kon deze tewerkstelling verder onderzoeken en verzoeker vragen stellen over zijn werk en alles wat de inhield. Hij beperkte zich tot basisvragen vooral naar het salaris. Er zijn geen voldoende elementen aanwezig in het dossier om zomaar de tewerkstelling van verzoeker in baksteenfabrieken te in twijfel te trekken.

In het onderzoek van de redelijkheid van een intern vestigingsalternatief is de vraag of verzoeker kinderarbeid moest verrichten tijdens zijn verblijf in de provincie Kaboel nochtans van groot belang. Men kan moeilijk betwisten dat het verrichten van kinderarbeid een zwaarwichtige aanwijzing is dat verzoeker zich niet in redelijkheid, toen als minderjarige, in Deh Sabz kon vestigen. Zeker aangezien het werk in baksteenfabrieken specifiek hard is (zie stuk 4)

De kostprijs van de reis van verzoeker is ook niet voldoende om zijn socio-economische positie te betwisten: verzoeker heeft duidelijk gezegd dat hij een schuld had die hij nog moest terugbetalen. Het blijkt ook uit stuk 4 dat de werknemers in baksteenfabrieken vaak een schuld tegenover hun werkgever hebben.

Daarnaast blijkt uit de rechtspraak van U Raad dat twijfels over de reisweg en de financiering ervan geen doorslaggevend element mag zijn⁵. De mogelijke vraagtekens rond de reisroute mogen niet doorslaggevend zijn voor de beoordeling van de algemene geloofwaardigheid van verzoekende partij.

Het louter feit dat de medische elementen geen verband houden met de criteria van de vluchtelingenconventie of de subsidiaire bescherming is enerzijds betwistbaar⁶ en doet anderzijds niets ter zake aangezien de redelijkheid van een intern vestigingsalternatief onderzocht moet worden rekening houdende met alle specifieke omstandigheden van de aanvrager. De medische toestand van verzoeker moet dus in overweging genomen worden om de redelijkheid van de interne hervestiging te beoordelen.

In dit verband wenst verzoeker bijkomende informatie brengen over de ernst van zijn medische toestand: hij heeft een chemotherapie ondergegaan en er is een hoog risico op recidief wat een permanente opvolging vereist (stuk 5 en medische documenten voorgelegd op het CGVS) om een eventuele terugval zo spoedig mogelijk aan te pakken. Het blijkt uit deze documenten dat de overlevingskansen van verzoeker op 70% zijn met een gepaste opvolging en 0% (!) zonder opvolging en dat de opvolging minstens tot 2021 noodzakelijk is. Deze medische informatie is uiteraard van doorslaggevend belang om de redelijkheid van een intern vestigingsalternatief te beoordelen

Het Afghaans gezondheidszorgsysteem is niet in staat om die opvolging te bieden. Dit blijkt zonder enig twijfel uit bijgebrachte recente informatie (stuk 6). En in geval van recidief, waarvan het risico hoog is, is het heel evident dat de nodige zorg (chemotherapie) niet beschikbaar is en ook helemaal niet toegankelijk.

Samengenomen is het, rekening houdende met de gezondheidstoestand van verzoeker en de informatie over de Afghaanse gezondheidssysteem, aangetoond dat een hervestiging in Kaboel, stad of provincie, niet redelijk is.

In het licht van deze specifieke omstandigheden van verzoeker moet er worden besloten dat er geen redelijke interne vestigingsalternatief bestaat voor verzoeker in de provincie of de stad Kaboel."

In haar aanvullende nota legt de verzoekende partij het medische advies neer en wijst erop dat de arts-adviseur de medische opvolging van de verzoekende partij noodzakelijk acht, nu hij overgaat tot het onderzoek van de beschikbaarheid en toegankelijkheid ervan in Afghanistan. Ook wijst de verzoekende partij op de medische attesten die ze bijbrengt. Vervolgens gaat ze in op de veiligheidssituatie in de stad Kaboel. Geeft ze aan dat ze naar de stad Kaboel moet gaan om toegang te krijgen tot de medische zorgen en dit op regelmatige basis. De verzoekende partij beklemtoont dat dit op regelmatige basis dient te gebeuren. Voorts verwijst de verzoekende partij naar rechtspraak van de Franse "Cour Nationale du Droit d'Asile (CNDA)" waarbij iemand subsidiaire bescherming gekregen heeft op basis van de algemene situatie in Kaboel. De verzoekende partij geeft ook aan dat de situatie in Kaboel achteruitgaat en brengt een lijst bij van veiligheidsincidenten tot en met 11 juni 2018. De verzoekende partij stelt ook op basis van stukken die ze aan haar nota voegt, dat Kaboel één van de meest door het

conflict getroffen gebieden van het land is. De verzoekende partij wijst er ook op dat in rapporten aangegeven wordt dat de burgerbevolking verplaatsingen in Kaboel vermijden.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingen-betwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient daarbij niet noodzakelijk op alle aangevoerde argumenten in te gaan.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoekers verzoek om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een gemotiveerd arrest te vellen dat aangeeft om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.2. De bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald.

De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming.

Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, §5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.3. Onderzoek van de aanvraag tot internationale bescherming

2.3.1. Aangaande de vluchtelingenstatus

De verzoekende partij verklaart dat zij haar land van herkomst heeft verlaten uit vrees voor de taliban. Zij verklaart dat zij tot in 2011 in het district Tagab (provincie Kapisa) woonde met haar familie. De verzoekende partij verklaart dat zij in 2011 op weg was naar haar nonkel langs moederszijde, die in Tamir (het districtcentrum van Tagab) woonde om hem uit te nodigen voor een religieuze ceremonie bij hun thuis. De verzoekende partij was te voet en onderweg zag ze twee mannen op een motorfiets langs de kant staan. De ene stond naast zijn motorfiets en de andere was een gat aan het graven. De verzoekende partij verklaart dat ze kwaad keken toen ze hen passeerde. De verzoekende partij vervolgt dat ze dit voorval onmiddellijk aan haar oom verteld heeft waarop hij concludeerde dat die mannen bij de Taliban hoorden en een bom aan het plaatsen waren. De oom van de verzoekende partij ging daarop naar de politie om aangifte te doen. De verzoekende partij verklaart dat zij niet met haar oom meegegaan is, maar in het huis van haar nonkel bleef wachten. De verzoekende partij geeft aan dat de politie haar daarna hier is komen ophalen zodat ze de plaats van de bom kon aanwijzen en de bom onschadelijk kon worden gemaakt. Ongeveer 2-3 dagen later is de Taliban de verzoekende partij bij haar thuis komen opzoeken. De Taliban beschuldigde de verzoekende partij ervan een spion te zijn. Ongeveer 2-3 dagen later zocht de taliban de verzoekende partij opnieuw op. De verzoekende partij verklaart dat ze zich wederom verstoopt heeft, waarna de taliban haar vader bedreigden en zeiden dat de verzoekende partij de derde keer wel zouden vinden. Ongeveer 8 à 10 dagen later is de verzoekende partij samen met haar vader vertrokken naar Deh Sabz, provincie Kabul, waar ze als arbeiders gingen werken in een baksteenfabriek. In die periode is de Taliban nog 3 à 4 keer naar verzoekers huis in het district Tagab gegaan. In Kabul verbleef de verzoekende partij samen met haar vader gratis in een kamer op het fabrieksterrein. De verzoekende partij kwam bijna nooit buiten het fabrieksterrein. Ongeveer 2 à 3 jaar later heeft haar vader enkele Talibanleden uit Tagab opgemerkt op een motorfiets. Ze reden rond het fabrieksterrein. De verzoekende partij verklaart dat zij op dat moment binnen aan het koken was. Ongeveer 10 dagen later is de verzoekende partij uit Afghanistan vertrokken. Voor haar komst in België heeft de verzoekende partij nog tien maanden in Turkije verbleven.

Voor het nemen van de bestreden beslissing legt de verzoekende partij medische attesten voor. Bij haar verzoekschrift en aanvullende nota van augustus 2018 voegt de verzoekende partij nog medische attesten bij en rapporten met betrekking tot de veiligheidssituatie in Afghanistan en Kaboel. Deze stukken hebben geen betrekking op de kern van het vluchtrelaas van de verzoekende partij.

Gelet op hetgeen voorafgaat, volstaan deze documenten op zich niet om in deze stand van zaken de relevante elementen van verzoekers vluchtrelaas geloofwaardig te bevinden. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van de verzoekende partij voldoende consistent, precies, volledig en aannemelijk zijn opdat de relevante elementen van haar asielrelaas geloofwaardig kunnen worden geacht.

Daargelaten de vraag of de verzoekende partij effectief als minderjarige in het district Tagab een bomaanslag van de taliban vrijdeld heeft en daarom haar regio van herkomst verlaten heeft, maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de taliban haar 2 à 3 jaar na de feiten is komen opzoeken in Deh Sabz (provincie Kabul) toen ze in een baksteenfabriek werkte. In de bestreden beslissing wordt terecht gesteld dat: *“Uw verklaringen dat de Taliban u tijdens uw verblijf in Kabul is komen opzoeken, en dit na een periode van ongeveer 2 à 3 jaar, zijn niet geloofwaardig. U vertelde dat uw vader zou de leden van Taliban herkend hebben terwijl ze op hun motorfiets rond de fabriek aan het rijden waren (CGVS I, p.30,31; CGVS II, p.21,22). Het feit dat de Taliban na zo lange tijd opnieuw tevoorschijn komt, lijkt op zich al weinig aannemelijk. Bovendien zou de Taliban op dat moment niets hebben ondernomen. Ze zouden gewoon komen kijken zijn, zonder concrete actie te ondernemen. Daarna zou u nog 10 dagen op dezelfde plek gewoond hebben zonder verdere incidenten. Het is weinig aannemelijk dat als de Taliban alle moeite zou doen om u na 2 à 3 jaar te komen opzoeken in een baksteenfabriek in de provincie Kabul, waar ze u klaarblijkelijk zouden hebben gelokaliseerd, ze helemaal niets zouden ondernemen.*

Daarenboven dient te worden vastgesteld dat de geloofwaardigheid van uw verklaringen over uw problemen met de Taliban in de provincie Kabul op fundamentele wijze ondermijnd wordt door enkele manifeste tegenstrijdigheden in uw opeenvolgende verklaringen. Zo verklaarde u tijdens uw eerste gehoor bij het CGVS dat de Taliban u ongeveer 2 à 3 jaar na uw vlucht uit Tagab in Kabul is komen opzoeken, waarna u ongeveer 10 dagen later het land bent ontvlucht (CGVS I, p.30). Tijdens uw tweede gehoor verklaarde u dat de Taliban u na ongeveer 1,5 jaar is komen opzoeken in Kabul waarna u nog ongeveer 1,5 jaar in Kabul hebt verbleven zonder enig incident (CGVS II, p.20,21). Hiermee geconfronteerd greep u terug naar uw eerste verklaring en beweerde u zich vergist te hebben gezien u zoveel aan uw hoofd hebt (CGVS II, p.21). Echter, het vasthouden aan uw eerste versie van de feiten, heft deze tegenstrijdigheid niet op. Redelijkerwijze kan er toch verwacht worden dat u het verschil zou weten tussen 10 dagen en anderhalf jaar, zelfs al was u op het moment van de feiten nog minderjarig. Bovendien beweerde u tijdens het eerste gehoor bij het CGVS dat uw vader na uw vertrek uit Afghanistan beginnen werken is bij een andere fabriek omwille van veiligheidsredenen (CGVS I, p.7,8). Uw vader voelde zich niet veilig in de fabriek gezien de Taliban daar al was komen rondhangen. In uw tweede gehoor bij het CGVS beweerde u echter dat uw vader gewoon in dezelfde fabriek is blijven werken (CGVS II, p.8). Wanneer hierop werd doorgevraagd, voegde u er nog aan toe dat de mogelijkheid wel bestond dat uw vader momenteel voor 'iemand anders werkt' gezien het grote aantal baksteenfabrieken in de buurt (CGVS II, p.8). Uit deze verklaring blijkt dus dat u niet met zekerheid zou weten of uw vader al dan niet in dezelfde fabriek werkte. Toen u hiermee op het eind van het gehoor werd geconfronteerd, beweerde u dat uw vader ondertussen toch in een andere fabriek werkte maar wel nog steeds bij dezelfde eigenaar in dienst was (CGVS II, p.21). Deze uitleg is niet afdoende om de tegenstrijdigheid te verschonen. Immers, in eerste instantie verklaarde u met grote stelligheid dat uw vader in een andere fabriek was gaan werken omdat hij bang was voor de Taliban, terwijl u in tweede instantie zei dat hij in dezelfde fabriek was blijven werken, waarna u uw verklaring meteen bijstuurde door te zeggen dat hij 'misschien voor iemand anders was beginnen werken' om tenslotte na confrontatie nog een nieuwe versie te vertellen, nl. dat u zeker wist dat uw vader in een andere fabriek werkte, maar wel voor dezelfde baas.

Op basis van bovenstaande vaststellingen meent het CGVS dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw bewering dat u bij terugkeer naar Kabul, waar u de laatste jaren voor uw vertrek uit Afghanistan zou hebben gewoond, een gegronde vrees voor vervolging zou kennen omwille van problemen met de Taliban.”

Het gegeven dat de verzoekende partij een aantal maanden in Turkije verbleven heeft en chemotherapie ondergaan heeft, zijn geen verschoningsgronden voor voormelde manifeste tegenstrijdigheden. Ook brengt de verzoekende partij geen attest bij waaruit blijkt dat haar cognitief geheugen dermate aangetast werd door de chemotherapie dat ze geen waarheidsgetrouwe verklaringen kan afleggen omtrent de kern van haar vluchtrelaas. Daarenboven gaat de verzoekende partij er ook aan voorbij dat ze helemaal niet aannemelijk maakt dat de taliban haar 2 à 3 jaar na de

verijdelde bomaanslag nog steeds buiten Tagab zouden zoeken, nu de taliban bijna geen hinder ondervonden heeft door de verijdelde aanslag. In de bestreden beslissing wordt terecht gesteld dat: *“Toen u de vraag werd gesteld of uw oom dan wel gevisieerd werd door de Taliban, bleek hij helemaal geen problemen gehad te hebben, noch op dat moment, noch in de daaropvolgende jaren (CGVS II, p.19). De politie zelf heeft de mijn onschadelijk gemaakt, waarna geen verdere stappen werden ondernomen. Volgens uw verklaringen zijn er na dat incident geen mensen bij de Taliban gearresteerd (CGVS I, p.31). De enige hinder dat de Taliban heeft ondervonden, is dat de bom niet tot ontploffing werd gebracht. Verder waren er geen enkele consequenties voor de Taliban, waardoor – gesteld dat u effectief betrokken zou zijn geweest bij het vrijdelen van een bomaanslag, wat zoals gezegd weinig aannemelijk lijkt – de vraag gesteld kan worden waarom de Taliban dan zoveel moeite zouden doen u achterna te gaan buiten de regio waar u oorspronkelijk verbleef.”* Uit de stukken die voorliggen blijkt ook niet dat de Taliban een landelijk gestructureerde organisatie is waarin de Taliban uit de ene regio de Taliban uit een andere regio betreft bij hun zoektocht naar een bepaalde persoon. Ook blijkt evenmin uit de stukken die voorliggen dat indien een persoon niet actief is in de strijd tegen de Taliban, zoals de verzoekende partij *in casu*, de Taliban zo een persoon blijvend als doelwit aanmerkt.

Gelet op het voorgaande, moet worden besloten dat *in casu* niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Derhalve kan de verzoekende partij het voordeel van de twijfel niet worden gegund.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan er geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, in hoofde van de verzoekende partij vastgesteld worden.

2.3.2. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt (...) van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, (...), terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 (...).

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

(...)

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

De Raad herinnert aan de autonomie van de begrippen, zoals benadrukt door rechtspraak van het Hof. In dit opzicht heeft het Hof met name geoordeeld dat *“Artikel 15, sub c, van de richtlijn (...) daarentegen een bepaling [is] waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd.”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 28).

Het gegeven dat het Hof verder besluit dat de uitlegging gegeven aan artikel 15, sub c) *“volledig verenigbaar [is] met het EVRM, daaronder begrepen de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens inzake artikel 3 EVRM”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 44) doet geen afbreuk aan de duidelijke autonomie die het Hof in zijn uitlegging verleent aan artikel 15, sub c) ten opzichte van artikel 3 van het EVRM.

Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van verzoeker, als burger, als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Er dient voorts rekening te worden gehouden met het gestelde in het arrest *“Elgafaji”* waar het Hof van Justitie een onderscheid maakt tussen twee situaties:

- de situatie waar *“er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07,

§ 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, § 30); en

- de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het HvJ heeft gepreciseerd dat *“hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, nr. C-465/07, § 28).

In de eerste hypothese is de mate van het willekeurig geweld dermate hoog dat elke burger die zich op het grondgebied bevindt, erdoor wordt geraakt. Wanneer aldus wordt vastgesteld dat een burger afkomstig is uit dergelijk land of gebied, moet worden aangenomen dat hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon wanneer hij terugkeert naar het betrokken land of het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar, zonder dat het nodig is om eveneens over te gaan tot een onderzoek naar andere persoonlijke omstandigheden. In de bestreden beslissing wordt terecht aangegeven dat *“Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent.”* Gelet op de situatie in Tagab en het gegeven dat de verzoekende partij de twee à drie jaren voorafgaand aan haar vlucht uit Afghanistan in Deh Sabz gelegen in de provincie Kaboel verbleven heeft, dient de situatie in de provincie Kaboel onderzocht te worden. Met betrekking tot de situatie in provincie Kaboel wordt inderdaad terecht gesteld dat: *“Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Security Situation in Kabul province van 25 april 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Kabul behoort tot het centrum van Afghanistan. Uit de bijgevoegde informatie blijkt voorts dat er uit de provincie Kabul nauwelijks berichtgeving komt over veiligheidsincidenten. Het conflictgerelateerd geweld dat er plaatsvindt concentreert zich voornamelijk in het district Surobi en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie. Het gros van de gewelddaden die er in de provincie plaatsvinden is doelgericht van aard. Het geweld neemt hoofdzakelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en opstandelingen. Daarnaast vinden er in de provincie, net zoals de hoofdstad Kabul, aanslagen plaats tegen “high profile” doelwitten waarbij de voornamelijk de aanwezige veiligheidsdiensten en overheidsfunctionarissen gevisereerd worden.”* De ernst van het conflict varieert in de provincie. Het zijn voornamelijk Kaboel stad en de districten van Surobi en Paghman die meer door het conflict te lijden hebben (EASO Country Guidance Afghanistan. Guidance note and common analysis – juni 2018, p.83-84).

Bijgevolg bevindt de verzoekende partij zich in de tweede hypothese. Deze hypothese betreft situaties waar er willekeurig geweld bestaat - dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden gevisereerd - maar waar de mate van het geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid in het betrokken land of het betrokken gebied een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat in zulke situatie rekening moet worden gehouden met de eventuele persoonlijke omstandigheden van de verzoeker die in zijn hoofd het risico, verbonden aan het willekeurig geweld, verhogen.

Het Hof van Justitie heeft de aard van de *“persoonlijke omstandigheden”*, die bij deze tweede hypothese in overweging kunnen worden genomen, niet gepreciseerd. Niettemin kunnen deze omstandigheden, in het licht van het beginsel van autonomie van begrippen, zoals bevestigd door het Hof, alsook in het licht van de noodzaak aan een uitlegging die nuttig effect geeft aan de wet, niet van dezelfde aard zijn als de elementen die aan bod komen in het kader van een beoordeling van de vervolgingsvrees in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of het reëel risico in de zin van artikel 48/4, § 2, sub a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De persoonlijke omstandigheden van de verzoeker in de zin van artikel 48/4, § 2, c) zijn dus omstandigheden die tot gevolg hebben dat hij, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld, en dit zelfs wanneer het geweld hem niet meer dan een ander persoon specifiek viseert.

Dit kan, bijvoorbeeld, het geval zijn wanneer een verhoogde kwetsbaarheid, een verscherpte lokale vatbaarheid of een precare socio-economische situatie tot gevolg heeft dat een verzoeker een groter risico loopt dan andere burgers op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld. In de EASO-guidelines van juni 2018 (p.94) wordt aangegeven dat een verhoogde kwetsbaarheid bij burgers kan voortvloeien uit hun geografische nabijheid van mogelijke doelwitten. (*“Civilians who may be substantially and materially affected by violence because of their geographical proximity to a possible target (e.g. government buildings, police or military bases, places of worship)”*).

De vraag die rijst is of de verzoekende partij *“het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden”* door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te provincie Kaboel, rekening houdend met de mate van dit geweld. Anders gezegd, kan de verzoekende partij persoonlijke omstandigheden inroepen die in haar geval de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld te provincie Kaboel dermate verhogen dat, – hoewel de mate van het geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid in Kaboel een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon-, er niettemin moet worden aangenomen dat zulk reëel risico in hoofdte van de verzoekende partij bestaat?

In casu wijst de verzoekende partij op haar gezondheidssituatie. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt inderdaad dat de verzoekende partij vanaf eind 2015 voor osteosarcoom (botkanker) behandeld werd. De verzoekende partij heeft hiervoor chemotherapie gekregen. Ook werd de behandeling volgens het protocol van EURAMOS opgestart. De behandeling is heden achter de rug, maar opvolging is vereist gedurende de volgende vijf jaar om te zien of er geen recidive optreden. In het advies van de arts-adviseur van 21 april 2017 wordt niet betwist dat de verzoekende partij voor osteosarcoom behandeld werd en dat gedurende de vijf volgende jaren verdere opvolging vereist is. De arts-adviseur geeft in zijn medische advies van 21 april 2017 aan dat de verdere opvolging in Afghanistan mogelijk is. De arts-adviseur geeft aan dat de behandeling mogelijk is in het French Medical institute for Children en in een specifieke privékliniek, met name de Karte Sakhi Kabul kliniek. Aan haar aanvullende nota voegt de verzoekende partij nog medische attesten bij. Uit het medisch attest van 19 oktober 2017 blijkt dat klinische en biologische opvolging om de anderhalve maand vereist is. Eveneens moet om de anderhalve maand een radio van de thorax van de verzoekende partij genomen worden. Voorts dient er om de drie maanden een radio van de schouder van de verzoekende partij genomen te worden. Uit de medische verslagen van 13 februari 2018 en 3 en 9 april 2018 blijkt dat de opvolging gunstig verloopt.

Alhoewel in de bestreden beslissing de veiligheidssituatie in de provincie Kaboel beoordeeld wordt, dient *in casu* ook rekening te worden gehouden met de veiligheidssituatie in de stad Kaboel. De persoonlijke elementen van de verzoekende partij dienen ook ten aanzien van de stad Kaboel onderzocht te worden daar de verzoekende partij zich inderdaad op regelmatige basis naar Kaboel stad moet begeven voor haar medische opvolging. De verzoekende partij dient zich immers regelmatig naar specifieke ziekenhuizen in Kaboel stad te begeven voor de medische opvolging van haar aandoening. De verwerende partij betwist niet dat de verzoekende partij zich naar specifieke ziekenhuizen in Kaboel stad dient te begeven voor haar medische opvolging. Evenmin wordt in de aanvullende nota betwist dat de verzoekende partij dit op regelmatige basis dient te doen.

Uit de EASO COI Report Afghanistan Security Situation – update mei 2018 (hierna het EASO-rapport update mei 2018) en EASO Country Guidance Afghanistan. Guidance note and common analysis – juni 2018 blijkt dat het gros van het geweld dat er in de stad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. Deze terreuraanslagen kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen *“high profile”*-doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk *“collateral damage”* onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Verder worden ook religieuze en tribale leiders die samenwerken met de overheid, moskeeën, leden van de clerus, alsook journalisten en mensenrechtenactivisten gevisieerd. Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van *“open combat”* of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. Het rapport EASO Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis van juni 2018 door de verwerende partij

met haar aanvullende nota in het dossier neergelegd vermeldt dat, het willekeurig geweld in de hoofdstad Kabul niet dermate hoog is dat een burger enkel door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet loopt. In het EASO-rapport update mei 2018 wordt wel aangegeven dat ziekenwagens soms gebruikt worden om aanslagen te plegen (p.29), dat ziekenwagens daarom grondig doorzocht worden op weg naar het ziekenhuis (p.29) en dat er ook al bomaanslagen naast een ziekenhuis hebben plaatsgevonden, alhoewel het ziekenhuis op zich niet het doelwit was (p.30). Voorts verwijst het EASO-rapport update mei 2018 naar het UNOCHA, Afghanistan Humanitarian Needs Overview 2018 van december 2017. Dit rapport geeft aan dat er aanslagen zijn op medische faciliteiten en dit die reeds gedocumenteerd zijn (EASO-rapport update mei 2018 - p.7). Uit de lijst met incidenten in Kaboel sinds januari 2017, die de verzoekende partij aan haar aanvullende nota voegt, blijkt dat een krantenartikel van 7 mei 2018 melding maakt van een aanslag op een bloeddonor-centrum in het centrum van Kaboel

In casu kan er niet betwist worden dat de verzoekende partij zich regelmatig dient te begeven naar specifieke ziekenhuizen in Kaboel stad, daargelaten de vraag of de behandeling voor de medische aandoening van de verzoekende partij effectief beschikbaar en toegankelijk is in Afghanistan in de zin van artikel 9^{ter} van de Vreemdelingenwet gelet op het hangend annulatieberoep tegen de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9^{ter} van de Vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard. Nergens uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij vertrouwd is met de stad Kaboel. De vraag is of de verzoekende partij door zich naar French Medical institute for Children of naar de privékliniek Karte Sakhi Kabul te begeven voor de vereiste medische onderzoeken en opvolgingen, een verhoogde kwetsbaarheid heeft om slachtoffer te worden van willekeurig geweld ten gevolge van de geografische nabijheid van de medische faciliteiten bij mogelijke doelwitten of omdat deze faciliteiten zelf mogelijke doelwitten zijn. In haar aanvullende nota van 20 augustus 2018 preciseert de verwerende partij dat *“omwille van de aard van de doelwitten die geviséerd worden, is het gros van de aanslagen op bepaalde plaatsen in de stad Kabul geconcentreerd.”* Alhoewel de verwerende partij op de hoogte was van het gegeven dat de verzoekende partij zich voor de medische opvolging van haar aandoening dient te begeven naar specifieke ziekenhuizen in Kaboel en dat deze opvolging noodzakelijk is, brengt de verwerende partij geen informatie bij over de precieze ligging van deze ziekenhuizen, over het gegeven of deze ziekenhuizen al dan niet in de buurt van mogelijke doelwitten liggen en of deze ziekenhuizen zelf mogelijke doelwitten zouden kunnen zijn in de aanvullende nota. De verwerende partij beperkt zich tot algemene stelling dat het gros van de aanslagen op bepaalde plaatsen in de stad Kaboel geconcentreerd zijn. De informatie die aan de Raad wordt voorgelegd heeft betrekking op de algemene veiligheidssituatie in Kaboel-stad. Daar het EASO-rapport update mei 2018 aangeeft dat ziekenwagens soms gebruikt worden om aanslagen te plegen (p.29), dat ziekenwagens daarom grondig doorzocht worden op weg naar het ziekenhuis (p.29), dat er ook al bomaanslagen naast een ziekenhuis hebben plaatsgevonden, alhoewel het ziekenhuis op zich niet het doelwit was (p.30), dat het UNOCHA, Afghanistan Humanitarian Needs Overview 2018 van december 2017 –waarnaar het EASO-rapport update mei 2018 verwijst aangeeft dat er aanslagen zijn op medische faciliteiten en deze reeds gedocumenteerd zijn (EASO-rapport update mei 2018 - p.7) en dat een krantenartikel van 7 mei 2018 melding maakt van een aanslag op een bloeddonor-centrum in het centrum van Kaboel, kan er op basis van de voorgelegde informatie niet uitgesloten worden dat de verzoekende partij geen verhoogde kwetsbaarheid heeft doordat zij zich regelmatig naar het French Medical institute for Children of een specifieke privékliniek, met name de Karte Sakhi Kabul kliniek, dient te begeven voor de noodzakelijke medische opvolging. Daar er specifieke informatie ontbreekt over de ligging van deze medische faciliteiten, over het gegeven of deze ziekenhuizen al dan niet in de buurt van mogelijke doelwitten liggen en of deze ziekenhuizen zelf mogelijke doelwitten zouden kunnen zijn, kan de Raad dit niet nader onderzoeken. Ook ligt er geen informatie voor waaruit blijkt dat de verzoekende partij zich vanuit Deh Sabz op een veilige manier naar voormelde ziekenhuizen kan begeven.

De elementen aanwezig in het rechtspleging onderzoeken laten de Raad niet toe dit verder te onderzoeken in het kader van onderhavig beroep.

In acht genomen wat voorafgaat en mede in aanmerking genomen dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de nodige onderzoeksbevoegdheid ontbeert, ontbreekt het de Raad aldus aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bijgevolg dient de bestreden beslissing overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet te worden vernietigd.

Voorgaande vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde middelen en grieven niet verder te onderzoeken.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De beslissing genomen door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 18 september 2017 wordt vernietigd in zoverre deze betrekking hebben op de subsidiaire bescherming.

Artikel 3

De zaak wordt teruggezonden naar de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig januari tweeduizend negentien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

M. RYCKASEYS